

[Kai Moltke.]

i at føre indtægter over til dem, som arbejder og producerer, og i at fratage de lag, som er de uproduktive lag i samfundet, noget af den privilegerede stilling, de har. Fagbevægelsen fører indkomspolitik, regeringen fører indkomspolitik, arbejdsgiverne fører indkomspolitik. Det udtryk har fået en odios betydning, men det var vel på tide, at man her i salen begyndte at diskutere forudsætningerne for, hvordan der føres de arbejdendes, en socialistisk, indkomspolitik her i landet, som forskyder forholdene til gavn for de produktive lag i samfundet.

Anker Jørgensen: Statsministeren var i sin tale inde på noget, jeg vil betegne som et angreb på Landsorganisationen. Man kan nok forstå, at statsministeren kan føle sig i bekneb for argumenter og så benytte sig af den fremgangsmåde, for statsministeren er jo i en situation, hvor han må finde en eller anden, som han kan lægge skylden over på for landets økonomiske vanskeligheder. Det er naturligvis regeringen og ingen andre, der bærer ansvaret for de problemer, vi står over for.

Det forekommer mig i øvrigt at være et ganske stift stykke, når statsministeren udtaler, at han ikke forstår, at lønmodtagerne tør tilsidesætte hensynet til beskæftigelsen.

Jeg synes, det er ganske typisk, at man på denne måde søger at klare problemerne ved at angribe en af lønmodtagerorganisationerne. Statsministeren glemmer åbenbart, at det er samtlige lønmodtagerorganisationer, som ikke har tillid til den form for indkomspolitik, som regeringen har lagt frem. Man må tage sig til hovedet over, at det netop er den statsminister, Hilmar Baunsgaard, der nu fører disse beskyldninger mod lønmodtagerne frem, når man ved, at statsministeren som oppositionspolitiker sammen med sine makkerer, venstre og konservative, angreb den moderate og den socialt afbalancerede indkomspolitik, som den tidligere

regering havde forhandlet sig frem til med samtlige lønmodtagerorganisationer.

Som folketinget ved, var der også blandt lønmodtagerorganisationerne i 1967 meget store betænkeligheder ved at indgå på nedfrysning af en dyrtidsportion, men man må ikke glemme, at baggrunden dengang var, at vor største handelspartner, England, havde devalueret, og at Danmark følte sig nødsaget til at følge England, hvad angår devaluering, halvt. Det gav en ganske særlig baggrund for nødvendigheden af at sikre konkurrenceevnen i den overgangsperiode, hvor devalueringen skulle virke fremmende på industrieksporten. Og så må den højtærede statsminister også huske, at der dengang kun var tale om én dyrtidsportion og kun i 1 år og ikke, som den nuværende regering har foreslået, men nu frafaldet, destruktions af 3 dyrtidsportioner for tid og evighed.

Statsministeren må erindre, at en række sociale spørgsmål angående nedfrysning af dyrtidsportionen blev klaret direkte ved forhandlinger med den daværende finansminister. Det var altså et meget begrænset indkomstpoltisk indgreb, der var så socialt afbalanceret, at lønmodtagerorganisationerne, og altså ikke alene LO, havde tillid til det.

Har statsministeren også glemt, at der dengang desuden var en særlig indkomstskat for alle ikke-lønmodtagere, idet disse skulle bære deres del af byrderne, på samme måde som lønmodtagerne skulle gøre det?

Nu ved jeg vel, at man dengang sagde, at det ud fra andre politiske vurderinger ville være godt og rigtigt for samfundet, at en ny regering kom til. Jeg skal ikke minde om alle de gode motiver, man i øvrigt sagde man havde, men mon ikke selv denne begrundelse er blevet så tyndbenet, at man i dag ikke tør fremture med den, for hvad godt har denne regering præsteret i den tid, den har siddet?

For nu blot at holde os til den økonomiske politik, så ved vi, at man her har spillet fallit. Hvis det var et fallitbo, man overtog